

C H U C K D I X O N

PRAVIDLA ZABÍJENÍ

KDYŽ SE KÁČÍ LES, TEČE KREV

PRAVIDLA ZABÍJENÍ

C H U C K D I X O N

PRAVIDLA ZABÍJENÍ

Přeložila Petra Andělová

MYSTERY PRESS

2026

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Charles Dixon, 2015
Translation © Petra Andělová, 2026
Cover & Book Design © Martin Stehlík, 2026
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-059-1 (PDF)

1

„Je to hodně zlý, pane.“

Policista byl mladý a bleskově se postavil do předpisového pozoru. Ztělesnění únavy a fyzické kondice. Čepici měl staženou hluboko do očí. Jediná barevná nášivka na jinak černé uniformě prozrazovala, že policista ochranně stojí u dvou dětí. Kolem úst se mu táhly hluboké vrásky. Hlas mu zdrsnel rozrušením.

„Už jsem toho viděl dost,“ odpověděl Ramon Salas a vešel na širokou verandu do stínu markýzy. Slunce stálo na obloze teprve několik hodin, ale už panovalo vedro. Bríza z Karibiku zvládla hutné dusno na kostarickém pobřeží nanejvýš rozvlnit.

„Hodně zlý,“ zopakoval mladý policista a vykročil, aby Salase provedl honosnou vilou k hlavnímu místu činu v zadní části vily. Vně rozlehlého sídla se nacházela vedlejší místa činu. Dvě ležící těla Salas zahlédl ze zadního sedadla policejního auta cestou sem. Jedno u tepaných železných vstupních vrat. Druhé na kruhové příjezdové cestě před hlavním vchodem. V obou případech se podle všeho jednalo o dospělé, zakryté dekami. Květované

příkrývky kdosi přinesl z domu, aby mrtvým zachoval důstojnost. Forenzní tým z *Departamento Medicina Legal* určitě vynadá zasahujícím policistům, že poničili důkazy. Příslušníci z *Fuerza Publica* stáli kolem mrtvých na stráži jako mravenci kolem drobků chleba. Černé uniformy a ochranná výstroj. Při čekání na někoho jako Salas kouřili a tlachali. Někdo musel přijet, aby mu ten krvavý svinčík předali.

Vila s výhledem na moře se nacházela na kopci. Další přilehlé stavby vytvářely ohraničený dvůr kolem obrovského bazénu se slanou vodou, odhadem přes 900 metrů čtverečních. Na desetiakrové parcele v Puntayamas. A v hodnotě mnoha milionů dolarů. Ve vile panoval příjemný chládek a mírně zatuchlý vzduch z klimatizace. Procházeli místnost za místností k zadnímu traktu.

Salas míjel stěny ověšené obrazy. O obrazech nic nevěděl. Na stěnách jeho domu visely obrázky jeho dětí. Obrazy v drahých rámech mu nepřipadaly nijak výjimečné. Nejspíš by to svedly namalovat i jeho děti. Když jim byly čtyři. A byly v rauši.

Horlivý mladý policista ustoupil stranou a dlaní nahoru mu gestem ruky pokynul ke klenutému vchodu. Salasovi připomněl konferenciéra z mexické reality show. *A tady je vaše výhra, señore.*

Vysoké stropy sahaly do výšky prvního podlaží. Jednalo se o prostor určený k zábavě. Hromady čalouněných sedaček a křesílek pokrytých chladivými lněnými přehozy a hromadami vyšíváných polštářků. Desetimetrové stěně dominoval projektor. Zadní stěna byla od podlahy ke stropu celá prosklená. Před očima se otevíral

oceán. Ranní slunce proměnilo vodní hladinu v pableskující zrcadlo. Poslední stěnu lemoval dlouhý, velkoryse pojatý bar oddělující prostor od plně vybavené kuchyně. Police zaplněné lahvemi, za prosklenými dveřmi chladičho boxu vyrovnané řady lahví piv zahraničních značek. Pivo z dovozu v zeleném skle. Salas si bez ohledu na brzkou hodinu olízl rty.

Otevřený prostor před barem byl hlavním místem činu. V křesílkách s kovovým rámem seděli tři dospělí. Pro tento účel sem někdo přitáhl křesílka z patia. I tyto mrtvé někdo zahalil jako ty dva před domem. Salas viděl jen odkrytou ženskou paži. Přivázanou černou páskou za zápěstí a loket k područce. Další široké černé pruhy pásky poutaly kotníky k nohám křesla. A další pod koleny. Ať už to udělal kdokoli, měl v tomto ohledu zkušenosti.

Tři dospělí seděli v řadě vedle sebe jako diváci.

Nebo svědci.

Naproti nim byly další dvě menší postavy. Připoutané stejným způsobem. Vypadaly drobně a křehce, zakryté příkrývkami, které je halily jako stany. Vkusný jednobarvný potisk se vzorem palmových listů. Pod křesílky se vytvořila slitá kaluž zaschlé krve, která se v ostrém raním světle pronikajícím dovnitř prosklenou stěnou černě leskla. V lepkavé hmotě si Salas všiml bílých kousků.

Prsty. Dětské prsty.

Na nehtu jednoho z nich byla květina, kopretina. Pečlivě namalovaná.

Mladý horlivec měl pravdu.

Tohle bylo zlý.

2

Tvrdili mu, že dvojjazyčnost je plus.

Plynulá španělština a angličtina jsou žebříkem k povýšení ve Firmě. Všichni ho o tom ujišťovali.

Jenomže místo toho mu vynesly jen přidělování k případům na hovno, jako byl ten, s nímž se Bill Marquez právě seznamoval.

„Máme tu spolupráci v Kostarice. Případ pro vás. Bude to hračka, když jste Mexičan.“

„Jsem Dominikánec, pane,“ ohradil se Marquez.

Zastupující výkonný ředitel Terry Blount úkosem pohlédl přes stůl na Marqueze. Dovnitř se oknem draly sluneční paprsky filtrované smogem nad LA. Ticho vyplnil hluk dopravy na Wilshire.

„Není to problém, že ne?“ opáčil Blount.

„*Da nada*,“ usmál se Marquez a pokrčil rameny.

ZVŘ Terry Blount si povzdechl. FBI začínala být skrz naskrz politicky korektní. Každé slovíčko si jeden musel pořádně rozmyslet, než ho vyslovil, aby se náhodou někdo neurazil. Jeden zvláštní agent před třemi lety použil ve zprávě výraz „*siesta*“. Rozpoutala se pekelná smršť

papírů, slyšení a povinných seminářů, která trvala půl roku. To poslední, o co zastupující výkonný ředitel stál, byl další víkend strávený na semináři kvůli podezření, že považuje všechny čmoudy v pobočce za Mexikánce.

„Tak fajn. Jsme dohodnutí. Díky, že to berete s takovým klidem, Bille.“ Blount tentokrát použil při oslovení křestní jméno. Všichni jsme kámoši, no ne? Amigos.

„Říkal jste, že jde o spolupráci, pane?“

„Vzpomínáte si na Coreyho Blanca?“

„Ten podvodník? Co napálil hromadu investorů? Obchodní centrum, že?“

„A pojišťovací firma, kterou koupil a pak vyluxoval účty klientů. Vypařil se skoro s půl miliardou,“ potvrdil Blount.

„Vypařil se je výstižné. Hádám, že stopa už je zase horká?“ Marquez se neovládl. To ho posílají na jednoho z nejhledanějších šmejdu?

„Nejdřív horká a pak zase vystydla. Corey Blanco je po smrti. Vražda v Kostarice. Celá rodina. Pověřili tím Úřad pro soudní vyšetřování. Jakmile zjistili, o koho jde, zavolali na státní a následně AG, odkud zavolali nám, abychom někoho poslali.“

„Takže žádné vyšetřování, pane?“

„Ne. Jedete tam na žádost státní policie a kostarické vlády. Věnujte tomu maximální pozornost. A vezměte si den volna, abyste na to měl sílu.“

„Děkuji, pane. Nemohou tam být nějaké důkazy?“

„Důkazy, Marquezi?“ A byli zpátky u příjmení.

„Peníze, se kterými Blanco odešel, se nikdy nenašly. Nevinní investoři přišli o stovky milionů dolarů. Někaké

mohly zůstat na hard disku nebo v bankovkách. Něco bychom mohli najít.“

„Něco vám řeknu. Když najdete nějaký výpis z banky, na kterém bude hromada nul, tak mi zavolejte. Pošleme tam tým. Jinak jste tam jako svědek, abyste podepsal příslušné protokoly a potvrdil identitu zesnulých. *Comprende?*“

„Sí,“ odpověděl Marquez a kousal se do tváří, aby nevypustil z úst nějaký sarkasmus.

„Takže e-mail, nebo papír?“ ZVŘ Blount už měl při té otázce prsty na klávesnici.

„E-mail. Přečtu si to v letadle, pane.“

„Letí vám to ve čtyři. LAX. Vezměte si kartáček a trenky na spaní a šup na letiště.“

3

„Bylo to hodně zlý,“ křikl kapitán Ramon Salas z *Organismo de Investigación Judicial*, skloněný pod vrtulí Hueye, kterého poslali pro Marqueze, aby ho dopravil na místo činu.

„No jo,“ opáčil, když staršímu muži tiskl ruku, kterou mu podal na přivítanou.

Vzájemně se představili cestou přes dlážděné parkoviště, na které vrtulník dosedl. Odtamtud pokračovali k rozlehlé rezidenci zesnulého uprchlého kriminálního Coreyho Blanca. Salas a Marquez byli příslušníky příbližně stejných státních úřadů, které se zabývají zločiny, jež přesáhly hranici obvyklého násilí, ohrožily bezpečnost státu nebo se vymykaly federálním směrnicím pro kriminalitu. Salas byl služebně starší. Nevypovídaly o tom jen šediny v tmavých vlasech. Roky služby se vepsaly i do hlubších vrásek kolem očí a úst. Tvář policajta po několika desítkách let služby. Marquezovi byl sympatický na první pohled.

Kapitán Salas ho provedl domem, prošli kolem několika uniformovaných policistů, kteří měli zabránit

případnému rabování a senzacechtivým čumilům v přístupu na místo činu. Povrch nábytku, stěny, vypínače a dveře nesly mastné stopy po snímání otisků. Vlas koberců zdupaly podrážky vyšetřovatelů a forenzního týmu do hladka. Obrazy visely nakřivo. *Není to Matisse?* Nábytek byl přestavěný tak, aby se kolem něj mohli pohybovat policisté, forenzní tým, vyšetřovatelé a koroneři.

Rozlehlou zadní místnost rozdělovala napůl žlutá policejní páska.

LA LINEA DE LA POLICIA NO CRUZADO

Jedna část představovala rodinný obývací pokoj snů – druhá pak výjev z noční můry.

Tři křesílka naproti dvěma dalším. Místo činu bylo samá krev a pod dvojicí křesílek obrácených do místnosti se černala velká skvrna. Opatrně odříznuté kusy černé pásy stále zůstávaly na područkách a nohách křesílek. O aranžmá nemohlo být pochyb. Trojice křesílek čelem k výhledu na moře byla určená pro diváky. A dvojice zády k oceánu pro hlavní aktéry.

„Povězte, co se tady stalo,“ pronesl Marquez a prsty se dotkl žluté pásy. Nějaké odpovědi už dostal ještě před příchodem na místo činu.

„Na těch třech křeslech v řadě seděli señor Blanco, jeho žena a hospodyně. Blancovy děti, šestiletý chlapec a desetiletá holčička, na těch druhých dvou,“ vysvětlil Salas a ukázal na křesílka v kaluži krve.

„Příčiny smrti?“

„Dětem nakonec podřízli krk. Señora Blanco a hospodyně se udusily v plastových pytlích přivázaných ke krku.“

„A Corey Blanco?“

„Zástava srdce.“

„Jak to?“ chtěl vědět Marquez.

„Señor Blanco utrpěl rozsáhlý infarkt. Na těle neměl jediné zranění,“ odpověděl Salas.

Marquez se odmlčel a upřel pohled na hrůznou scénu, která zničila domov snů.

„Jak se vrazi dostali dovnitř?“

„Od moře. Nebo přišli po pláži. Všechny stopy smyl příliv, takže nám zbyly jen dohady. Vstupní bránu snímají kamery. Další kamery jsou podél celé příjezdové cesty k domu. Na pláži žije spousta boháčů. Naprosto bezpečné místo k životu. Žádné neregistrované auto v noc vraždy po cestě neprojelo.“

„Vnitřní zabezpečení?“ položil Marquez další otázku. Kuchyň a bar zůstaly netknuté. Vrazi si nenabídli nic k pití ani k jídlu – čistě pracovní záležitost.

„Dva muži vedení jako asistenti señora Blanca. Jednoho našli mrtvého u vstupní brány. Další ležel na příjezdové cestě u domu.“

„Příčina smrti?“

„Hrubá síla. Ohledně zbraně si nejsme jistí. Oba je někdo zezadu umlátil něčím, co jim prorazilo lebku.“

„Neobvyklé.“ Marquez si uložil do paměti, že si musí prověřit minulost obou bodyguardů.

„Jsme stejného názoru,“ souhlasil Salas.

„Ještě něco?“

„Pojďte za mnou,“ vyzval Marqueze Salas a obrátil se k odchodu. Bill ho následoval.

Vešli do soukromého fitka, ve kterém se nacházel sejf ukrytý za dveřmi zamaskovanými jako jedno z dlouhé řady nástěnných zrcadel. Výklenek měřil na výšku tak metr osmdesát a byl plný poliček a zásuvek. Jejich obsah se válel na podlaze. Dluhopisy. Svazečky bankovek. Šperky. Pasy.

„Všechno zůstalo nedotčené. Rozhodli jsme se to nechat, jak to je, než dorazí vaši lidi,“ prohlásil Salas a upřeně se zadíval Marquezovi do očí.

Ten vzkaz byl jednoznačný. *Nic jsme nevzali. Nejsme zloději.*

„Ten sejf nebyl otevřený násilně. Někdo jim ho otevřel. Nejspíš pod nátlakem,“ konstatoval Marquez a přidřepł si k hromadě drahocenného smetí, které se vršilo mezi eliptickým trenažerem a rotopedem. Z kapsy saka vytáhl propisku a použil ji k prozkoumání hromádky.

„Domníváme se, že seňor Blanco. Přivedli ho sem a on jim otevřel sejf,“ pokračoval Salas.

„Skoro milion v amerických dolarech. Zhruba totéž v eurech. A bůhví, kolik je v dluhopisech a špercích. Podle mě nenašli to, co hledali.“

„Proč nevzali, co tady leží? Většina z toho je nedohledatelná, ne?“

„Protože ať už hledali cokoli, je to vedle toho, co leží na podlaze, jen paběrek,“ prohlásil Marquez a špičkou propisky otevřel pas. Paní Blanco byla mladá a hezká. Dost hezká, aby jí to slušelo i na fotce v pase.

„*Que?* Paběrek?“ podívil se Salas a naklonil se přes Marquezovo rameno, aby viděl na otevřený pas.

„Poco poco.“

„Aha. Paběrek.“

„Blanco jim otevřel sejf. To, co chtěli, v něm nebylo. Takže mučili jeho děti, aby ho přinutili mluvit. Jenomže dostal infarkt, což jim zhatilo plány. Stres, nejspíš.“

„Nechal je mučit jeho děti hodně dlouho,“ podotkl Salas, kterému se vybavily údaje z pitevní zprávy.

„Možná byl Blanco takový tvrdák. Nebo mu při pohledu na to, co dělají jeho dětem, puklo srdce. Možná pokračovali v mučení s nadějí, že něco o tom, co hledají, ví jeho žena. Vsadím se, že nevěděla ani ň. Odešli s prázdnou.“

„Ježišmarjá, co teda hledali?“ povzdechl si Salas.

Bill Marquez vstal a zastrčil propisku zpátky do kapsičky.

„Corey Ray Blanco odešel s více než sedmi sty miliony dolarů z investičního podvodu a přímočaré zlodějiny. I když odečteme tuhle haciendu a to, co utratil za ženu a děti v uplynulých deseti letech, tak ještě někde musí být kurevská hromada prachů. A o ty jim šlo. Chtěli celou enchiladu.“

„Que?“

„Enchilada je jako burrito, alespoň myslím.“

Salas se zasmál.

„Jo, aha. ‚Celá enchilada‘ znamená všechno. Chtěli všechno.“

„Má vaše FBI v úmyslu poslat sem další lidi, aby se pokusili najít ty, co tohle udělali? Už dávno jsou za horama. Nemám prostředky, abysme ve vyšetřování mohli dál pokračovat.“

„Řeknu vám pravdu, kapitáne,“ povzdechl si Marquez. „Úřadu jsou ti, co zavraždili tuhle rodinu, úplně u prdele. Nicméně víc než pár jiných vládních úřadů by moc rádo Blancovy peníze našlo. Jediné, co pro to musím udělat, je přesvědčit je, že to stojí za námahu.“

„A vy? Co chcete najít vy?“ zeptal se Salas a pátravě se Marquezovi zahleděl do očí.

„Chci ty svině, co jsou schopné něco takového udělat. A chci je chytit co nejdřív, protože si nemyslím, že to tímhle skončilo. Naopak tohle je podle mě jen začátek.“ Marquez se omluvil, že si musí ze satelitního telefonu zavolat na pár čísel ve Státech.

4

Levon Cade seděl v předklonu v polstrovaném koženém křesle a lokty se opíral o kolena. Neseděl ani nestál, ale mohl udělat obojí.

„Přál bych si, abyste si udělal pohodlí,“ řekl mu člověk s úzkým obličejem a bradkou.

„Cítím se pohodlně, doktore, opravdu,“ odpověděl Levon.

„Můžete mě oslovovat jménem. Justin.“ Dr. Justin Ayres se usmál a usadil se do černé kancelářské židle s vysokým opěradlem, kterou si přitáhl zpoza stolu, aby byl Levonovi blíž.

Cade pohledem zkoumal místnost. Příliš mnoho osobních věcí, než aby pracovna působila zcela profesionálně. Police nacpané odbornými publikacemi a pořadače v plastových bednách. Postavička Supermana v letu vedle zarámované fotografie Dr. Ayrese sjíždějícího na kajaku divokou vodu. Pokojová kytky v květináči na okně se snažila zpeřenými listy proniknout škvírami v částečně zatažených žaluziích. Stůl, buď ze starožitnictví, nebo rodinná památka, přetékal složkami staženými

gumičkami. Z otevřeného notebooku se tu a tam ozval tlumený zvuk animovaného filmu.

Chvíli jen tak seděli. Mlčeli. Levon byl ve střehu, ale zůstával bez hnutí. Dr. Ayres se usmíval nad sepjatými dlaněmi a díval se Levonovi do očí.

„Zmiňoval jste posttraumatickou poruchu,“ promluvil Dr. Ayres po delší době. Prozatím vzdal snahu přimět nového klienta k tykání.

„Nespím. Mám sny,“ odpověděl Levon.

„Noční můry?“

„Vzpomínky.“

Dr. Ayres přikývl.

„Mě to až tolik netrápí, ale moji holčičku ano. Jsem, jak byste to nazval, otec samoživitel? Bojí se o mě.“

„Takže ty sny vás vůbec neděsí? Žádná nenadálá probuzení?“

„Ne, doktore, nic takového.“

„Užíval jste nějaké léky?“

„Xanax. Zoloft. Ambien. A pár dalších. Mám po nich pocit, jako kdybych měl přes hlavu těžkou deku. Musí to jít i jinak.“

„Vadí vám vedlejší účinky těch léků?“

„Snažím se být dobrý otec. A tím nebudu, když budu pořád pod vlivem sedativ. Nespavost a vzpomínky k tomu také nepřispívají. Mám pocit, že mě to od ní odtahuje. Rozumíte mi?“

„Ano, domnívám se, že vím, co chcete říct. Uvažoval jste někdy o tom, že byste si vedl deník?“

„To jako deníček?“ zeptal se Levon s pohledem upřeným do doktorových očí.

„Deníčky jsou pro dospívající dívky. Měl jsem na mysli záznam vašich myšlenek. Možná, že když ty vzpomínky sepíšete, podaří se vám z kusých úryvků sestavit ucelený příběh. Mohlo by vám to pomoci se v nich vyznat a najít v nich smysl. Dát je do kontextu a, doufejme, odsunout je do minulosti. U jakého útvaru jste sloužil?“

„Je to důležité, doktore?“

„Ne, zas tak moc ne.“

„Podle vás by mi pomohlo, kdybych svoje myšlenky sepsal. Mohlo by to zabrat. Upřímně řečeno, žiju až nahore v Harmonu. Nemůžu každý týden jezdit do Millinocketu. Jsou to dvě hodiny cesty. Pokud by mi deník pomohl utřídit si myšlenky, tak bychom se mohli vídat jen občas.“

„Jistěže. V rámci tohoto sezení ještě zbývá dvacet minut, takže pokud byste chtěl...“

Levon vstal z křesla a natáhl se pro peněženku.

„Platby na recepci.“ Dr. Ayres vyskočil ze židle s odmítavě napřaženou rukou.

Levon ho chytil za zápěstí a vtiskl mu do dlaně svazek bankovek.

„Není třeba, doktore. Vyřešíme to spolu,“ prohlásil Levon a odešel.

Dr. Ayres se znovu posadil a odstrkal se na židli zpátky za stůl, kde přepočítal peníze. Čtyřnásobek jeho obvyklé hodinové sazby.

„Cathy!“ zavolal.

Cathy se s tázavým výrazem zjevila ve dveřích.

„Můžeš mi dát kontakt na Joshuu Randalla?“ požádal ji a shrábl bankovky do prostřední zásuvky.

„Koho?“ zeptala se s hlavou nakloněnou ke straně.

„Posledního klienta. Toho, který právě odešel?“ Dr. Ayres ztrácel se svou přihlouplou švagrovou, kterou mu vnutila manželka, trpělivost.

„Jakže se to jmenuje? Vrátil mi formulář bez vyplněných kontaktních údajů,“ ohradila se a dala si odchod, aby pokračovala v rozehrané partii pasiánsu na počítači v recepci.